

et flertal i Folketinget for, at vi i Danmark ikke vil acceptere fattigdom under et vist niveau, at vi sagde, at der er nogle ting, som vi mener alle i dette land skal have råd til, og derfor er der et vist niveau, som overførselsindkomsterne ikke må komme under.

Der er jo stadig væk en del, og det kan man også opleve her i Folketinget, som ikke tror på, at vi har fattige i Danmark, fordi de ikke møder det i deres hverdag. De møder måske nogle hjemløse, men det kan man så forklare med andre ting. Der kan man sige, at det er, fordi de er misbrugere, psykisk syge eller andet, og så behøver man ikke forholde sig til, at der er nogle, der virkelig har store problemer. Så der er brug for, at vi bliver ved med at fortælle om de alt for mange, der er ramt af fattigdom i Danmark.

Hvis nogen skulle være i tvivl, så vil jeg opfordre dem til at gå ind på hjemmesiden loftsramteeksperter.dk, hvor man kan læse beretninger fra nogle af eksperterne, altså nogle af dem, der er ramt af kontanthjælpsloftet, bl.a. fra en familie, der skriver:

Vi har sat en smertegrænse, der hedder et gennemsnit på 200 kr. pr. døgn. Det er absolut minimum for, hvad vi kan leve for. 200 kr. til voksne og fire teenagere. Mange måneder kan det dog ikke hænge sammen, hvis der er et af børnene, der har fødselsdag. Så skal vi have vrede 100 kr. til gave og 100 kr. til at holde fødselsdag for ud af månedens budget.

Det er altså sådan, som en del børnefamilier har det, at de simpelt hen er nødt til at vælge mellem fødselsdag og mad. Det er ikke noget nemt valg.

Vi kan også se det i det brev, som KFUK har sendt til statsministeren den 17. januar 2006, hvor de skriver:

De fleste ved det ikke, men i Danmark er der stadig mange, der ikke har råd til at købe varmt vintertøj til deres børn.

Så der er altså brug for at fortælle i et langt større omfang, at fattigdommen er der, for at vi kan begynde at diskutere, hvad vi skal gøre ved den.

Vi synes jo, at på lang sigt skulle vi først og fremmest sørge for at få fordelt arbejdet, så mange flere kan komme i arbejde og ikke risikerer at komme ud i fattigdom. Men når folk ikke har et arbejde, så må vi sikre, at de får penge nok til at leve for.

Ud over at gøre det af almenmenneskelige hensyn kunne regeringen også overveje at gøre noget for at forebygge, at vi i Danmark får en si-

tuation, som vi så i Paris i efteråret, med optøjer fra de mange, der føler sig sat uden for samfundet og føler, at de ikke har nogen muligheder. Det kunne være, at det kunne få regeringen op af stolene og til at begynde at overveje, at så stor social ulighed og så stor mangel på muligheder ønsker vi ikke at have i Danmark, for det fører til sociale uroligheder.

Jeg ville helst have, at det var den almenmenneskelige indfaldsvinkel, som gjorde, at man ikke syntes, at nogen skulle leve i fattigdom, men jeg er også tilfreds, hvis man gør det for at forebygge sociale uroligheder. Noget skal der i hvert fald gøres, inden vi risikerer, at det går rigtig galt også i Danmark.

Vi støtter en debat om, hvad vi gør for at få mere lys på fattigdomsproblemerne i Danmark, og hvad vi gør for forhåbentlig en dag at komme af med dem i et af verdens rigeste lande.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Ja tak. Den næste er ordføreren for forslagsstillerne, hr. Villy Søvnald.

Villy Søvnald (SF):

Jeg vil først takke for debatten om forslaget om en fattigdomsgrænse, som jeg synes har været en interessant debat.

Denne gang vil jeg godt starte med Venstres ordfører, hr. Jens Andersen, der på et tidspunkt i sin tale sagde, og det tror jeg bliver ganske interessant, når vi får det på skrift, at der efter hr. Jens Andersens og vel dermed Venstres opfattelse ingen reel fattigdom er i Danmark. Det tror jeg vil vække undren i mange hjem. Jeg håber, at jeg har citeret nogenlunde korrekt, for det er næsten en sætning, der bør stå bøjet i neon efter debatten her.

Kl. 13.00

Det, der er bekymrende i den her debat, er i virkeligheden, at Venstre og de andre regeringspartier ikke har nogen fornemmelse af fattigdommen, ikke har nogen fornemmelse af, hvad det betyder at være tvunget ned på de lave sats, og derfor opfatter det som et ideologisk postulat, at vi har etableret den ny fattigdom. Jeg synes virkelig, det er bekymrende, at regeringspartierne fuldstændig har mistet fornemmelsen for, hvad der sker ude i det, man kunne kalde det virkelige liv.

Hr. Jens Andersen peger så på nogle problemer med en fattigdomsgrænse. Ja, selvfølgelig er der problemer. Vi skal f.eks. blive enige om et indkomstniveau, men det gør vi jo i så mange